



Conte de Reis

Potser és una mica avençat plaçar avui un conte de Reis. Mes ço que jo vull cercar no és de cap manera distreure solament al que em llegeixi, vull també fer arribar a la ment de cada u, la conveniència de protegir al desvalgut i a l'infeliç que no té abric i té malauradament de viure de l'empair i protecció dels demés.

Va, doncs, de conte.

Carretera enllà, camina cada volta amb més dificultat un tendre jovincel de poca alçada i rostre amoratat pel fred que l'açota i emblaveix tot ell. Els peus mal calçats en amples i feixugues sabates peijen pausadament la neu que cobreix el camí i va caient encara lenta, però obstinadament damunt la terra, posant-hi una capa que apar la blanca mortalla de núvia no maridada...

Camina, camina... és clar, que pot fer, si té per fita l'Infinit i per esperança l'Eternitat... Camina, camina i pensa (amb pensar una mica borrós i inconscient propi de qui encara no ha deixat l'edat infantil per a endinsar-se en l'època de les desil·lusions) que ara fa anys en aital diada com avui —Vigília de Reis— era feliç, veient-se envoltat de sos Pares, de joguines i dolços que aquells Senyors tant bons li deixaven al balcó...

Qui sap si també avui tindria la ditxa de que els Reis es recordessin d'ell i li portarien no sols joguines, sinó pa per calmar la fam que li abrusava les entranyes i li aturaven el lliure moviment dels membres.

Qui sap si la gent serà més bona i li donarien el menjar que fins ara li negaven.

Engolint la carretera sempre pausadament, sempre pausadament la neu enganxant-se arreu, ha anat fugint el dia i la monòtona grisor d'un capvespre trist s'és posat damunt les coses. Menys en la ment del noi, que les clarors d'un optimisme immens, li fan sentir un dolç benestar que el transporta a llocs llunyans on el Sol llueix amb força poderosa, posant una policromia vivíssima arreu. I li sembla que les seves mans són ales que el conviden a volar cap al cel, on els Màgics d'Orient l'esperen per a péixer-lo abundantament i cobrir-lo com cal a fi de desaturar son cos ert de fredor i de fam..

I somnia, somnia damunt de la neu que li fa de breçol i li serveix d'abrigall, caient poc a poc sobre son cos apagat a la vida per falta d'aliment, de Caritat.

Quin final! no és cert que no és bonic aquest conte? No és veritat que hauran llegit centenars de narracions millor escrites i amb final que sembla molt més lògic? No

ho nego pas, millor dit, ho reconec. El meu conte de Reis, és amanerat i *cursi*; ço del noi que té fred i espera els Reis s'ha repetit milers de vegades i ha servit de pretext per a fer-ne milers de contes i historietes, tots més acabades amb concordància amb la lògica i el gust dels que solen llegir-los. Però és lo més cert, que la realita és tant crua a voltes, que no té ni gota de semblança amb lo natural i raonable i per aital motiu puc assegurar que el que he ressenyat ha passat mantes voltes en la vida, és una facècia a la que s'exposen diàriament els pobres rodamón.

Segur que el lector que sigui una mica tafaner es preguntarà: ¿A que treurà nas aquesta llarga *història* sense cap ni peus?

Doncs vaig a calmar la natural curiositat, vaig a tancar les boques dels que preguntin i a desarrodonir els ulls inquietos o intrigats. Tota aquesta narració, tot ço que ara he escrit, ha sigut sols per fer-vos avinent que som en plena època de les festes casolanes, estem en periode àlgid de les reunions familiars rituals i les pantagruèliques dinades de consuetut, i que en dites diades és bo recordar-se del desvalgut, del que mal menja o dejuna, del que no tan sols no té torrons, capó ni tant sols llar de foc, sinó que li falta el pa i l'abrigall.

Recordeu-vos tothom dels vostres germans que no mengen, dels pàries que la Societat desampara i l'home té l'obligació de protegir. Feu Caritat!

I sobretot tingueu present, recordant els allunyats dies d'infantesa o emmirallant-nos en l'espill dels vostres fills, que els Reis són la Felicitat Suprema de la quitxalla que hi ha a la vila — com en fotes les del món — tendres infantons que es migraran d'amarga pena al no tenir un humil present. Feu-los-hi la bondat d'una joguina, que els plau tant i els alegra l'esperit tan o més que una menja bona.

Senyor Alcalde, vostè més que ningú té la paraula.

Uls ho agrairan tots els pobres infortunats, la Societat n'haurà la paga amb el benestar d'uns desheretats, i restarà reconegudíssim en

BLANC-BLAU

La por de cometre accions baixes i indignes, és valor; i si ens són fetes, també és valor el saber-les suportar.

BEN JONSON

Tota obra gran en el món, ha sigut portada a cap pel valor. Tots els beneficis que disfrutem —seguritat personal, llibertat individual, llibertat constitucional— s'han aconseguit per mitjà d'un llarg aprenentatge en el mal.

SAMUEL SMILES

Pots tocar sense perill l'or, però si se l'enganxa a les mans, et ferirà ràpidament.

JORDI HÈRBERT